

> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:34

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

על המדרכה. (ספור לשבת)פורסם ב30 במאי 2008, 12:12 **בכללי**

יושב על המדרכה, שרפרף קטן עשוי קש שפעם היה ירוק. העוברים, עוברים ולא שבים. מעיפים מבט על המכולת שלי. וזהו. מבט מהיר, חטוף, סוקר במהירות את האפשרויות. ובאותה המהירות מבטל אותן.

כבר עשרים שנה אני בעלים של מכולת. ההתחלה הייתה מבטיחה. נכנסות הנשים מהשכונה, עורכות קניות. אפילו לא שמות לב למחירים המופקעים. רק שמות לב, לפנים הנפולים שלי. הפנים מעוררי הרחמים. כדי שהלב שלהן יתרחב עוד יותר, אני קם להביא את הסליל של המכונה. והולך בצעדים צולעים מודגשים. שומט את היד חסרת החיות ומאפשר לה להטלטל מצד לצד. כאילו, היו לה חיים משל עצמה.

זזה תמיד עבד. הסל הצנוע החל להתמלא ברחמים. עוד שקית קמח, עוד חבילת עוגיות, ותביא גם שניים TIME. הן אומרות. זה הזמן בו אני גם נאנח אנוחה מאופקת. בתוכה חבויים כל המצוקות שכאילו יש לי בלב. על האנוחה הן מוסיפות גם אחד נסקפה וקילו בשר טחון.

וככה, בלי שהן מרגישות הסל של הרחמים מתמלא בדברים. ובעוד הן עסוקות ברחמים. אני מקיש סכומים לאו דווקא נכונים. ומסיים כל חשבון ב"מאה ועשרשקלים בבקשה גיברת". אין לי רחמים. אני צריך להתפרנס.

האמת, ורק האמת. קשה לעמוד בתחרות עם הרשתות הגדולות. אז זה הסידור שמצאתי. ראיתי שזה עובד אז השתכללתי: לפעמים אני מוכר להן "לאישה" מלפני שבועיים. הן לא ממש שמות לב. הדמעות למראה הסבל שלי קצת מערפלות להן את הראיה.

ילדים, הם גם אוהבים להכנס למכולת בדרך חזרה מביתספר או מחוג. יש ארטיק? הם שואלים. ומיד מכניסים את היד הצמאה בעצמה למשהו טעים ולוקחים מן הקפוא הקפוא הזה. להם אין בעיה לשלם כל סכום שאני מחליט. תרשום, תרשום הם אומרים לי. ומשאירים לאמהות הרחמניות לפרוע את החוב לחברה. או לפחות למסכנים שבה.

בזמן האחרון, נאלצתי להקצין את התופעות. הרשתות הגדולות גרמו גם לגדולות שברחמניות להתחיל לדלג על הבקור היומי במכולת. מצאתי את עצמי חסר עבודה. מלא סחורה בחנות. ואין רחמים. התחלתי לשבת על הכסא הישן בפתח. מורח על הפנים דבש והזבובים מגיעים ויושבים על הפנים שלי, כאילו כל הטוב שבעולם נמצא רק אצלי.

זה הצליח. ושוב הנשים הרחמניות חזרו לקנות מצרכים במאה ועשר שקלים.

לפעמים אפילו היו מגיעות למכולת נשים משכונה אחרת. לרחם ולקנות. והעסקים שוב התחילו לפרוח.

הבעיה התחילה ביום העצמאות. יצאתי כמו כולם לבמות לחוג. כמה בירות משובחות גרמו לי להרגיש קל רגליים וידיים. קיפצתי בהנאה בין האנשים. רקדתי לצלילי המוסיקה, איבדתי את החושים. מחאתי כפיים בהתלהבות. ואז, גם הבנתי שהכל נגמר!

רחמנית אחת ראתה אותי. הבינה את השקר הגדול. בבת-אחת הרגשתי כאילו גרזן ענקי חותך את האויר ומחלק אותן לפרוסות דקיקות. הרחמנית לא אמרה כלום. רק הביטה בי בתעוב, בשנאה. כאילו תפסה אותי בבגידה נוראית. הסתובבה והלכה.

למחרת, וגם אחר כך. אף אחד לא נכנס למכולת. נשארתי רק אני והזבובים. אין, אין רחמים לאנשים.